

Dzīvot

Sebastians ir apsēdies dārza malā un raugās savas burtnīcas tukšajās lapās. Viņam ir jāuzraksta desmit teikumi, kuros lietots vārds „dzīvot”. Burtus D un O drīkst izkrāsot raibus.

Sebastians raksta: „Bites dzīvo bišu dravā. Vāvere dzīvo dobumā. Stārķis dzīvo ligzdā.” Vairāk viņš nevar neko izdomāt.

Viņš palūkojas uz apkārt esošo dārzu. Viņš pavēras augšup zilajās debesīs un raksta: „Saule dzīvo debesīs.”

Bet kur dzīvo debesīs?

Patiesībā visur, kur nav zemes. Bet kaimiņu tantes Elkes dārza dīķī jau nu noteikti! Starp doņiem ūdens atmirdz tik zils.

Sebastians raksta: „Debesis dzīvo dīķī.”

Vārdā „dzīvot” viņš apvelk burtu „d” ar sarkanu marķieri un ar dzeltenu krāsu izkrāso burtu „o”.

Tobrīd ienāk prātā doma. Burts „D” dzīvo vārdā „dzīvot”!

Tālāk iet ātri. Viņš raksta:

„D” dzīvo dravā.

„D” dzīvo ligzdā.

„D” dzīvo debesīs.

„D” dzīvo Dievā.

Bet vajadzīgs vēl viens teikums. Kur dzīvo Dievs? Sebastians tik nopietni domā, ka sarauc pieri krunkās.

Dievs dzīvo visur. Dievs dzīvo, kur vēlas, pie cilvēkiem un pie dzīvniekiem, akmeņu un sniegpulkstenīšu vidū. Visur? Bērziņa kungs no 6. kāpņu telpas pateica tā: „Manis pēc tāds Dievs var nebūt!” Ja Bērziņa kungs ir tik neapmierināts ar Dievu, vai Dievs var dzīvot arī pie viņa?

Sebastians turpina savas pārdomas. Viņš iztēlojas, ka pie Bērziņa kunga Dievs izvēlas dzīvot apslēpti, jo nevēlas šim kungam „krist uz nerviem”.

Bet rakstīt tik garu teikumu Sebastianam nav vēlēšanās. Kaut kur Dievam taču ir īpašs prieks dzīvot? Jēzū, Viņa Dēlā, un ar Jēzu svētajā Maizē. To Sebastians ir iemācījies no kristīgās mācības skolotājas.

Bet ir jāpadomā, kur vēl Dievs īpaši labprāt dzīvo.

Tas noteikti ir pie cilvēkiem, kuri ar prieku ietur maltītes kopā. Viņš noteikti dzīvo bērnos, kuri viens ar otru spēlējas, Viņš ir tur, virs un ap viņiem, pāri un visapkārt viņiem, un ar viņiem, lai gan bērni Viņa klātbūtni neredz. Dievs pavisam noteikti dzīvo mammā un tētī, un, kad viņi apskauj viens otru, Dievs ir viņu vidū.

Sebastians paņem pildspalvu un raksta: Dievs dzīvo viņu vidū.

Un tad viņš skaisti izkrāso burtus „d” un „o”.

Bet viņam šķiet, ka šajā pēdējā teikumā vēl kaut kā pietrūkst.

Sebastians uzzīmē ap katru i-punktu vienu zelta sauli, pavisam trīs zelta saules.

Tā nu šis noslēguma teikums izveidojās īpaši skaists.